

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ .....

Όνομα: _____ Τάξη: _____

Έλμερ

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένα κοπάδι ελέφαντες. Ελέφαντες μεγάλοι και ελέφαντες μικροί, ελέφαντες αδύνατοι και ελέφαντες χοντροί, άλλοι ψηλοί και άλλοι κοντοί. Κάποιοι έτσι, κάποιοι αλλιώς, καθένας διαφορετικός, μα όλοι πάντα χαρωποί κι όλοι τους ίδιο χρώμα: γκρι.

Ο Έλμερ ήταν διαφορετικός. Ο Έλμερ ήταν παρδαλός. Ο Έλμερ ήταν κίτρινος και πορτοκαλής και κόκκινος και τριανταφυλλής και γαλάζιος και μαβής και πράσινος και μαύρος και λευκός. Ο Έλμερ δεν είχε διόλου χρώμα ελεφαντένιο.

ΜΕ τον Έλμερ συντροφιά, οι ελέφαντες περνούσαν μια χαρά. Πότες τους σκάρωνε αστεία εκείνος, πότε οι άλλοι ελέφαντες σ' αυτόν. Όμως το κέφι από τον Έλμερ πάντα ξεκινούσε.

Μια νύχτα ο Έλμερ αδύνατο να κοιμηθεί. Σκεφτόταν κάτι. Και το κάτι που σκεφτόταν ήταν πως είχε βαρεθεί να είναι διαφορετικός. «Πού ξανακούστηκε ένας ελέφαντας να είναι παρδαλός;» αναρωτιόταν «Γι αυτό γελούν μαζί μου οι άλλοι».

Το πρωί λοιπόν, προτού καλοξυπνήσουν οι ελέφαντες, ο Έλμερ τους ξεγλίστρησε με προσοχή και έφυγε χωρίς κανένας να το καταλάβει. Καθώς περνούσε από τη ζούγκλα, ο Έλμερ συναντούσε τα άλλα ζώα. Όλα τον χαιρετούσαν: «Καλημέρα, Έλμερ!» Κι εκείνος απαντούσε «καλημέρα» χαμογελαστός.

Αφού περπάτησε αρκετά, ο Έλμερ βρήκε εκείνο που ζητούσε. Θάμνος ήταν. Ένας θάμνος φουντωτός. Ένας θάμνος φουντωτός, γεμάτος με βατόμουρα. Βατόμουρα με χρώμα ελεφαντένιο. Ο Έλμερ τότε άρπαξε το θάμνο και άρχισε να τον ταρακουνάει. Τον τράνταζε γερά, τόσο γερά, που τα βατόμουρα έπεφταν στο χώμα.

Όταν το χώμα γέμισε βατόμουρα, ο Έλμερ ξάπλωσε φαρδύς πλατύς, κυλίστηκε καλά καλά, μπρος πίσω, δεξιά κι αριστερά... Έπειτα πήρε μπόλικά βατόμουρα και τα έτριψε πάνω του πολύ, πασαλείφτηκε με το ζουμί τους από τα νύχια ως την κορφή, ώσπου τίποτα πια δεν έμεινε από τα χρώματά του: το κίτρινο και το πορτοκαλί, το κόκκινο και το τριανταφυλλί, το γαλάζιο και το λουλακί, το πράσινο, το μαύρο και το άσπρο. Με τόσο τρίψιμο, ο Έλμερ είχε γίνει τώρα σαν όλους τους ελέφαντες.

Τότε ο Έλμερ ξεκίνησε να πάει πίσω στο κοπάδι. Στο δρόμο του συνάντησε ξανά τα άλλα ζώα. «Καλημέρα, ελέφαντα!» του έλεγαν όλα τούτη τη φορά. Και σε όλα τους ο Έλμερ απαντούσε «καλημέρα» χαμογελαστά, όλος χαρά που δεν τον αναγνώριζε κανένα.

Όταν πλησίασε ο Έλμερ στο κοπάδι του ξανά, οι ελέφαντες δε σάλεψαν καθόλου. Κανένας δεν τον πρόσεξε που προσπαθούσε να περάσει ανάμεσά τους. Τότε ο Έλμερ ένιωσε σαν κάτι να μην πήγαινε καλά. Τι όμως; Έριξε τριγύρω μια ματιά: η ζούγκλα ήταν ίδια, ίδιος κι ο ουρανός ο φωτεινός, ίδιο το μαύρο σύννεφο που ερχόταν από πάνω τους συχνά, πυκνά γεμάτο με βροχή, ίδιοι και οι ελέφαντες, οι φίλοι του οι παλιοί. Τους κοίταξε ο Έλμερ άλλη μια φορά. Οι ελέφαντες δε σάλευαν καθόλου. Έτσι αμίλητοι και αγέλαστοι ο Έλμερ δεν τους είχε ξαναδεί. Και όσο τους έβλεπε ακίνητους και σοβαρούς, τόσο του ερχόταν να γελάσει. Όσπου δεν μπόρεσε άλλο πια να κρατηθεί. Σήκωσε την προβοσκίδα του ψηλά και έβαλε μια φωνή με όλη του τη δύναμη.

- Μπου!!!

Οι ελέφαντες τινάχτηκαν κι έπεσαν κάτω από την τρομάρα την πολλή. «Θεούλη μου!» ξεφώνισαν. Και τότε αντίκρισαν τον Έλμερ να χτυπιέται από τα γέλια. «Ο Έλμερ!» είπαν όλοι. «Ο Έλμερ είναι, δίχως άλλο!» Και ξεκαρδίστηκαν κι εκείνοι, γέλασαν τόσο όσο ποτέ δεν είχανε ξαναγελάσει. Καθώς γελούσαν, ξέσπασε το σύννεφο το μαύρο, κι όπως έπεφτε πάνω στον Έλμερ η βροχή, άρχισε να φαίνεται ξανά το παρδαλό του δέρμα. Οι ελέφαντες όλο και πιο πολύ γελούσαν όσο το νερό ξέπλενε τον Έλμερ. «Αχ, Έλμερ» είπε ξελιγωμένος ένας γερο-ελέφαντας, «απ' όλα σου τα αστεία τούτο το τελευταίο ήταν το πιο καλό. Όσο και να προσπάθησες, αδύνατον να μας κρυφτείς». «Τούτη τη μέρα κάθε χρόνο πρέπει να τη γιορτάζουμε!» πετάχτηκε ένας άλλος. «Μέρα του Έλμερ να τη λέμε. Όλοι μας να βαφόμαστε, όπως εκείνος, παρδαλοί κι ο Έλμερ μας να βάφεται με σκέτο ελεφαντένιο χρώμα».

Έγινε όπως το είπαν. Κι από τότε, μια φορά το χρόνο, οι ελέφαντες βάφονται παρδαλοί και κάνουν μια παρέλαση. Κείνη τη μέρα, έτσι και δείτε έναν ελέφαντα με χρώμα ελεφαντένιο, να είστε βέβαιοι πως είναι ο φίλος μας ο Έλμερ.

